

Svědectví metodik a škol hry na housle jsou důležitými prameny k poznání situace české houslové interpretace počátku dvacátého století. Bakalářská práce se zabývá publikací *The Mastery of Tone-Production and Expression on the Violin* z roku 1929 českého houslisty a pedagoga Emanuela Ondříčka. Aby mohly být výpovědi houslové školy uvedeny do kontextu dobové prováděcí praxe, předkládá autorka výsledky pramenného výzkumu v českých periodikách, jimiž postihuje charakter Ondříčkova koncertního působení. Skrze analýzu Ondříčkových instruktivních kusů se snaží definovat techniku práce se smyčcem a tvoření artikulace a dynamiky, vlastní Ondříčkově pojetí hry na housle. Zjištění následně konfrontuje s koncepcemi významných houslových škol a metodik devatenáctého a začátku dvacátého století. Dva rozdílné principy aplikace smyků, jež vystupují z tohoto srovnání, uvádí do souvislosti s repertoárem, na který se daní houslisté zaměřovali při svých koncertech.